

TROUW DOOR DE WOESTIJN

Leven in de woestijn, daar verlangt niemand naar. Dorheid, droogte, geen weg vinden, eenzaamheid, dat is geen leven. Het is een plaats – om eens een oud woord te gebruiken – van ‘verstervingen’. Mensen daar en tegen verlangen om voluit te leven. Ze hunkeren naar vrijheid en nabijheid. Het zijn die verlangens die alleen maar sterker worden, wanneer we eerst de woestijn aan den lijve hebben ondervonden. Daarom noemen we onze vastentijd een woestijntijd. Het is een tijd waar wij als christenen door moeten. We maken een tocht én hebben een perspectief: het wordt weer Pasen! En ik geef toe, sinds vorig jaar 13 maart duurt onze vastentijd al heel lang. We hebben al veel verstervingen en offers gebracht. Daarom hoeven we deze woestijntijd niet zwaarder te maken dan hij al is.

Een trouwring

Van de eerste zondag in deze vasten klinkt de boodschap dat God trouw blijft aan zijn verbond met de mensen. Hij zet een regenboog van verbondenheid aan de hemel. Onder die boog en in dat verbond mogen wij ons geborgen weten. Het is thuis zijn en thuis komen in de ruimte van Gods liefde. Ja, aan dat verbond blijft God onvoorwaardelijk trouw. Is dat geen uitnodiging om doorheen alles trouw te blijven aan Gods zorg voor ons? Wanneer mensen elkaar hun wederzijdse trouw beloven, dan geven ze elkaar in het sacrament van het huwelijk een ring. Een ‘trouw’ring. De taal heeft soms heerlijke en zinvolle spelingen. In het Frans spreekt men van ‘une alliance’. En dat woord kan je zowel als ‘trouwring’ én als ‘verbond’ vertalen. Een ring als symbool van trouw zijn aan het verbond waarin mensen elkaar gegeven zijn. De trouwringen worden bij het huwelijk gezegend met gezegend water. Dit is een verwijzing naar het doopsel. Als christenen zijn we gedoopt, zijn we geroepen te leven vanuit ons doopsel. Vanuit hun doopsel gaan huwenden en gehuwden het engagement aan om trouw te zijn aan de liefde, waarin ze elkaar gegeven zijn. Als partners mogen zij het beeld zijn van Gods trouwe liefde voor de mensen. Misschien mag deze boodschap wat meer klinken in onze huwelijksvieringen. Het is die verbondenheid, in goede en kwade dagen, die kracht geeft om te leven, om voluit samen te leven. Daarin schuilt de hoop, ook al lijkt het leven soms een dorre woestijn.

Liefde is geven en ontvangen

Liefde is en blijft een geschenk. In liefde kan je nooit elkaars bezit en eigendom worden. Liefde ‘geeft’ en ‘neemt’ nooit. Dat onderscheid horen we ook in onze taal. Bij een burgerlijk huwelijk wordt aan de huwenden gevraagd: ‘Neemt gij elkaar tot wettige echtgenoten’. Alsof mensen elkaars bezit zijn! In het sacrament van het huwelijk wordt gevraagd: ‘Wilt gij elkaar als partners aanvaarden’. Wilt gij voor elkaar een geschenk zijn, gegeven aan elkaar in liefde. En het antwoord klinkt in een belofte: ‘Ik beloof je lief te hebben...’ Zou de taal dan toch iets vertellen over de gebruiker? Een wereld, waar liefde ‘nemen’ en ‘bezitten’ is. Een wereld waar liefde ‘voorwaardelijk’ is, om dan te zeggen: ‘Zie eens wat voor een goeie mens ik ben’! Gods wereld is anders. In Gods ruimte is zijn liefde er voor alle mensen, onvoorwaardelijk. Zijn liefde is een cadeau. En Hij blijft er trouw aan. Hij hoopt alleen op ons ‘ja-woord’, ons antwoord om ook in liefde aan elkaar gegeven te zijn.

Trouw doorheen de vasten

Deze vastentijd mag voor ons, christenen, een gezegende tijd tijd zijn. We moeten verder op weg door de woestijn. Een andere keuze hebben we niet. Nog even volhouden. Want er is het perspectief van Pasen. God laat ons niet alleen achter in doodse situaties. In Jezus is hij onze broeder en tochtgenoot. En ook al is de woestijntocht lastig en moeilijk, God blijft trouw aan zijn verbond. In

zijn liefde mogen wij elkaar gegeven zijn, als een onvoorwaardelijk geschenk. Trouw blijven aan het 'ja-woord' als christen in ons doopsel, we kunnen het de maatregel noemen. Maar belangrijker nog dan de maatregel is het gedrag van mensen. Dat horen we ook in deze corona-pandemie. Het is het gedrag van mensen die verbeteringen bewerkstelligd. Ons gedrag als christen zal ongetwijfeld ons samenleven een nieuw gezicht geven.

JOHAN LOONES (reageren joan.loones@skynet.be)